

ת"פ 25165/10/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 25165-10-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני סגן הנשיא, כב' השופט אבשלום מאושר
המאשימה
נגד
הנאשם
פלוני (עציר) - ע"י ב"כ עו"ד זאב פלסבורג
מדינת ישראל - ע"י תביעות לכיש

הכרעת דין

פתח דבר

נגד הנאשם הוגש כתב אישום שבו יוחסו לו העבירות הבאות: **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), **תקיפה סתם - בן זוג** לפי סעיף 382(ב) לחוק **והיזק לרכוש במזיד** לפי סעיף 452 לחוק.

1. אלה מעשי הנאשם על פי כתב האישום:

ביום 31.8.19, בשעה 16:00 לערך, בדירתה שברח' באשקלון (להלן: הדירה), שוחחה הגב' ח"מ (להלן: המתלוננת) עם הנאשם, אבי שלושת ילדיה המתגורר בנפרד ממנה, אודות רצונה להיפרד ממנו. בתגובה, צעק הנאשם על המתלוננת והחל להשתולל בדירה, תוך שהוא הורס במזיד ושלא כדין רכוש בבית. הנאשם זרק וניפץ על הרצפה צלחות וכוסות. וכשהעירה לו על כך המתלוננת וביקשה ממנו להפסיק, השיב לה הנאשם **"מה היית רוצה שאני יניץ עלייך?"**.

זאת ועוד, ביום 20.9.19, בשעה 20:00 לערך, עזב הנאשם את הדירה לאחר ויכוח עם המתלוננת. בשעה 22:30 לערך, שב הנאשם לדירה ודפק על הדלת בחוזקה. כשפתחה המתלוננת את דלת הדירה, תקף אותה הנאשם שלא כדין וללא הסכמתה, בכך שסטר לה פעמיים בפניה וחסם לה את הפה והאף באמצעות ידו. לאחר מכן, תפס הנאשם את המתלוננת בצווארה תוך שהוא מאיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה או בחירותה, באמרו לה **"למה את מתעסקת איתי אני יכול להרוג אותך בשנייה ואף אחד לא מציל אותך"**. בד בבד, הניף הנאשם צלחת ואיים על המתלוננת פעם נוספת בפגיעה בגופה, באמרו לה **"אני אשבור אותה על הפנים שלך. אין לך הרבה ברירות אף אחד לא יעזור לך"**.

לאחר שהשתחררה המתלוננת מאחיזתו של הנאשם והתיישבה, תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שסטר לה בפניה. בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת שלא כדין בפגיעה בגופה או בחירותה, באמרו לה שישים אותה בבגאז' של הרכב, יקשור לה את הידיים והרגליים ושאף אחד לא ימצא אותה וכי הוא אדם

אכזר והיא לא מכירה אותו.

במעשים אלו, הזיק או הרס הנאשם נכס במזיד, תקף את המתלוננת שלא כדין ובכוונה להפחידה ו/או להקניטה.

2. גרסת הנאשם:

בנוגע לשני האירועים, הודה הנאשם בזמן ובמקום, אך כפר בביצוען של כל העבירות שיוחסו לו.

3. הסוגיות הטעונות הכרעה במקרה זה:

הבסיס הראייתי ביחס לשני האירועים המפורטים בכתב האישום הוא עדותה של המתלוננת, בהינתן שמדובר במעשים שנעשו לכאורה בביתה של המתלוננת, מבלי שיש בנמצא עדי ראייה או ראיות אחרות.

המדובר ב"מילה כנגד מילה" ולכן לצורך הרשעה על בית המשפט לזקק גרסה קוהרנטית וברורה מדברי המתלוננת, וזו תהווה בסיס לקביעות עובדתיות המתיישבות עם רמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

4. תוצאות הכרעת הדין: לאחר ששמעתי וראיתי את עדות התביעה וההגנה, קראתי את הפרוטוקול ואת המסמכים, ובחנתי ושקלתי את הראיות, וכן הזהרתי את עצמי בשל העובדה שמדובר בגרסה מול גרסה, מסקנתי היא שאשמת הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו על פי עובדות כתב האישום הוכחה מעבר לספק סביר.

5. מטעם התביעה העידו המתלוננת (ע"ת/1), גב' שמחה שירן, עו"ס משפחה (ע"ת/2) וגב' ל', בת דודתה של המתלוננת (ע"ת/3).

ב"כ המאשימה הגישה את המסמכים הבאים: מסמך דיווח שקיבלה - עו"ס משפחה גב' שירן שמחה (ת/1), מזכרו של השוטר יוסף צפורט מיום 6.10.19 (ת/2), מזכרו של השוטר יוסף צפורט מיום 15.10.19 (ת/3), מזכרו של השוטר יוסף צפורט מיום 15.10.19 (ת/4), מזכרו של השוטר יוסף צפורט מיום 10.10.19 (ת/5), תעודת עובד ציבור בצירוף תמלול 100 (ת/6), דיסק 100 (ת/7), מזכרה של השוטרת אירנה רומניוק מיום 16.10.19 (ת/8), מזכרו של השוטר קליף בן דוד מיום 5.10.19 (ת/9), אמרת נאשם מיום 7.10.19 בשעה 14:20 (ת/10), אמרת נאשם מיום 10.10.19 בשעה 10:31 (ת/11) ואמרת נאשם מיום 13.10.19 בשעה 20:20 (ת/12).

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

ב"כ הנאשם הגיש פרוטוקול דיון מיום 8.10.19 בתיק מ"י 15608-10-19 (נ/1).

ואלו השיקולים העומדים בבסיס הכרעתי:

6. האירוע הראשון מיום 31.8.19

בחקירתה הראשית מסרה המתלוננת שבסוף חודש אוגוסט 2019, במוצאי שבת, יום קודם לתחילת שנת הלימודים, היתה לה ולנאשם שיחה בנושא כלשהו, היא לא פירטה באיזה נושא, שלא בנוכחות הילדים, היא דיברה בטון גבוה, הם ענו זה לזה והנאשם התעצבן. לדבריה, הנאשם אמר שהוא יעזוב את הדירה והחליף חולצה. עוד לדבריה, **"הוא התעצבן, הרים את כל הדברים שהיו שם, היו בשמים, כל מיני דברים שבירים, הוא התחיל לנפץ אותם על הרצפה. אמרתי לו מה אתה עושה, למה הוא לא הקשיב והוא זרק. היו צלחות על השולחן והוא זרק אותם לעבר המטבח. אני נבהלתי ולא שתקתי. הילדים כששמעו את כל הצלחות מתנפצות רצו לחדר וכיסו עצמם בשמיכה ונשארו שם. אחרי שהוא שבר, הוא קילל וגידף"** (עמ' 7, ש' 2-6 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). לאחר מכן, טענה המתלוננת, הילדים ביקשו שהיא תיקנה להם נעליים ותיקים לבית הספר, לשנת הלימודים שתחל למחרת. לדבריה, הנאשם נרגע ואז היא שאלה אותו מדוע הוא עושה זאת וציינה שזו אלימות ושהילדים עדים לזה ושהיא נבהלה, והנאשם השיב שזה לא נורא ושמדובר בדברים שניתן לרכוש, והציע להתחיל את השבוע בטוב.

לדבריה, בשעה 22:00 הם יצאו עם הילדים, כשהיא מציינת שהיא פחדה ושלא היה לה נעים לצאת מהבית, כל הדרך הנאשם צעק עליה ואמר שאפשר לחשוב איזה בעיות יש לה, הם קנו את הדברים שהיו צריכים וחזרו.

לדבריה, היא היתה תחת תחושת פחד וחוסר אונים.

לדבריה, למחרת בבוקר הנאשם הציע שהם ילכו לים ושהילדים יתחילו את שנת הלימודים כאילו שלא קרה כלום. וכך היה, הם הלכו לים וחזרו לבית הספר והמשיכו ככה יותר משבוע, מבלי שהנאשם יבקש סליחה או ידבר על האלימות שהיתה ועל ההתנהגות שלו.

לדבריה, היא נותרה עם התחושה שהיא לא יודעת מה לעשות עם זה.

בחקירתה הנגדית, כשנשאלה המתלוננת על האירוע, היא השיבה שתמיד היתה אלימות סמויה והסבירה שהנאשם נהג לקלל ולא קיבל את רצונה לגור בנפרד (עמ' 11 ש' 28 עד 32 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20 ועמ' 12 ש' 1-3).

הנאשם נחקר על האירוע מיום 31.8.19.

בהודעת חשוד מיום 13.10.19 בשעה 20:20 (ת/12) השיב הנאשם לשאלות החוקרת בנוגע לאירוע מיום 31.8.19:

ש: ביום שבת 31.8.19 היה ויכוח בין לבין המתלוננת?

ת: אני לא זוכר, היה פעם התווכחנו בשבת אני זוכר יצאתי הלכתי

עמוד 3

ש: לפי חומר החקירה עולה שאמרת למתלוננת שאתה הולך אך לא הלכת, נשארתי בבית והתווכחתי בטון גבוה ולאחר מכן התחלתי לזרוק דברים לכיוון של המטבח ואז התחלתי לשבור כוסות וצלחות, אתה זוכר את זה?

ת: היה יין אני שפכתי אני יודע והיא אמרה לי תצא ואמרתי לה מה את אומרת לי תצא ואז היא התחילה לעשות בלאגן ואמרתי אני יוצא

ש: איזה בלאגן היא התחילה לעשות?

ת: דיבורים מה?

ש: אבל לא ענית לי על השאלה, האם שברת כוסות וצלחות?

ת: (ה.ח חושב הרבה זמן)

ש: למה אתה חושב כל כך הרבה זמן?

ת: אני רוצה לזכור

ש: כשעושים דברים כאלה לא שוכחים כל כך מהר

ת: יש לי הרבה דברים בראש זה לא רק זה

ש: אני רוצה לדעת אם שברת כוסות וצלחות?

ת: (ה.ח ממשיך לחשוב הרבה זמן) הכוס שברתי

ש: איך שברת את הכוס?

ת: אמרתי לה את חושבת שאם אני שותה אני מסטול אם זה כואב לך אז שפכתי וזרקתי אותו

ש: על הדרך גם שברת צלחות?

ת: לא צלחות אני לא זוכר

ש: היית שיכור באותו הרגע?

ת: לא

ש: לאחר ששברת את הכוס המתלוננת שאלה אותך למה עשית את זה, זה מאוד מפחיד ואז אתה אמרת לה, מה היית רוצה שאני ינפץ את זה עלייך?

ת: לא אמרתי

ש: ואז הילדים נבהלו מאוד ורצו לחדר וכיסו את עצמם בשמיכה כדי לא לראות את מה שאתה עושה,

אתה זוכר את זה?

ת: קודם כל הילדים היו ישנים הם לא היו במקרה הזה

ש: אבל זה היה בשעות אחר הצהריים, איך הילדים היו ישנים?

ת: זה לא היה בצהריים

ש: באיזה שעה זה היה?

ת: בערב היה

ש: בערב אתה שותה יין של קידוש, ביום שבת?

ת: יין הזה זה לא אלוהול זה של קידוש

ש: סתם אתה יושב ושותה יין של קידוש?

ת: לא אני קורא ספרים, ספר הזהר, ספר רבי שמעון בר יוחאי, ספר תיקונים ואז הכוס היה מלא של יין, עשינו הבדלה.

ש: אחרי ששאלת אותה אם היא מעדיפה שתנפץ את הכוס עליה אמרת לה לא נורא זה דברים שאפשר לקנות, זה נכון?

ת: לא אמרתי

מקריאת קטע זה מחקירתו של הנאשם במשטרה עולה כי הנאשם הודה כבר אז בעבירת ההיזק לרכוש במזיד. אולם, לפי נתוני הרקע שמסר של שפיכת היין שהיה בכוס והשלכתה, לא ברור אם הודייתו מתייחסת לאירוע מיום 31.8.19. כפי שיובהר בהמשך, תחת כותרת 'האירוע השני מיום 20.9.19', המתלוננת הוסיפה על האמור בכתב האישום כי באירוע מיום 20.9.19 השליך הנאשם כוס עם יין לעבר הקיר ויתכן כי לאירוע זה מתייחסת הודייתו של הנאשם.

הדבר מתיישב עם דבריו של הנאשם בחקירתו הנגדית, שאז הכחיש את השלכת הצלחות והכוסות באירוע מיום 31.8.19.

בחקירתו הנגדית של הנאשם בבית המשפט, כאשר נשאל הנאשם מדוע שהמתלוננת תספר על האירוע מאוגוסט שהוא זרק וניפץ דברים על הרצפה ושהיא פחדה ממנו, השיב הנאשם "זה לא היה. היא אמרה לי שאם אני הולך היא תלך למשטרה והיא תכניס אותי. אני לא עשיתי כלום, אמרתי שאני אלך ולא חוזר. היא הלכה למקלט ועשו טרטורים ואמרו לי לבוא. אם הרבצתי לה למה לא הבאתם מסמכים רפואיים? אני מתמודד עם דברים שאני לא יכול להסביר במילים. אני בקושי עומד, מכרתי את הבית, מבחינת כסף ובריאות - כל זה אני מתמודד. אני התחלתי לעבוד וללמוד והכל אני עושה והיא מקנאה. היא אומרת שאני בונה ללכת למישהי אחרת. שאני עשיתי את כל הדרך ועכשיו אני הולך ואותו אתה משאיר. אמרתי שאני לא הולך

וביקשתי לעבור למרכז. התחלתי ללמוד ולעבוד במרכז. (עמ' 29, ש' 7-15 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). לשאלה, אם באותו יום לא זרק על המתלוננת שום דבר ולא איים עליה, השיב הנאשם **"לא זרקתי עליה שום דבר"** (עמ' 29, ש' 16-17 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). לשאלה אם היה ויכוח בלבד, השיב הנאשם **"היה רק ויכוח. אני לא עשיתי שום דבר בבית. מתי שהיה ויכוח אני יצאתי מהבית..."** (עמ' 29, ש' 19-20 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

כן מתיישב הדבר עם דבריו של הנאשם, לפיהם ביום של הפנצ'ר זרק כוס על החלון (עמ' 30, ש' 14-20 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20, וכן עמ' 28, ש' 17-27 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20), ועם דבריו כי נחתך ברגלו מזכוכית שהיתה על הרצפה ליד החלון (עמ' 31, ש' 5-6 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

באשר לאמירה הנלווית "מה היית רוצה שאני ינפץ עלייך?" אשר מיוחסת לנאשם באירוע זה, המתלוננת לא התייחסה לאמירה זו עת מסרה את גרסתה בחקירתה הראשית. הדבר היחיד שאמרה המתלוננת, כפי שצוטט לעיל מדבריה, זה **"אחרי שהוא שבר, הוא קילל וגידף"** (עמ' 7, ש' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). כך גם בחקירתה הנגדית של המתלוננת, אין התייחסות לאמירה זו אשר הוכחה על ידי הנאשם בחקירתו וכן בעת מסירת גרסתו בבית המשפט.

7. האירוע השני מיום 20.9.19

כפי שיובהר להלן, בחקירתה הראשית מסרה המתלוננת גרסה אשר אינה תואמת באופן מלא את הנטען בכתב האישום.

בחקירתה הראשית, ציינה המתלוננת כי ביום 20.9.19 אשר חל ביום שישי, היא והנאשם התווכחו והנאשם אמר לה שהוא לא יעשה איתם שבת ושיעזוב את הבית. לדבריה, הנאשם יצא בסביבות 08:30 ונסע, היא פחדה בשל הוויכוח והשיחות הלא נעימות, אך שמחה שהוא נסע. לפתע, בסביבות השעה 22:00-23:00 פתח הנאשם את הדלת והיא מאוד נבהלה מזה, היא פתחה את הדלת וראתה שהידיים שלו שחורות. לדבריה, הנאשם נכנס לדירה בזעם ואמר לה שעשה תאונה בגללה ושפגע באנשים, ושאל אם טוב לה מאחר שהיא מאחלת לו כל הזמן רע.

לדבריה, היא ישבה על הכיסא ושאלה מה קרה ואז הנאשם סטר לה פעמיים וזרק כוס עם יין לעבר הקיר. לדבריה, היא לא אמרה כלום והנאשם אמר לה שאם תגיד מילה הוא ינפץ לה את הכוס על הפנים. לדבריה, הנאשם זו והיא הלכה לכיוון החלון כדי לראות אם יש אנשים שיכולים לשמוע, צעקה "למה אתה מרביץ לי" כדי שהשכנים ישמעו ופתחה את החלון. לדבריה, הנאשם בא מאחוריה ותפס אותה, הוא שאל אותה בזעם מדוע היא עושה זאת ונשך אותה. עוד לדבריה, היא אמרה שהיא רוצה לקפוץ דרך החלון, אך הנאשם תפס אותה, היא ישבה על הספה והנאשם אמר שהיא האויב שלו ושהתאונה שהוא עשה היתה בגללה. לדבריה, לאחר מכן נחתכה לנאשם הרגל מהזכוכית של הכוס שהוא שבר והוא עשה הצגות כאילו שהחתך גדול אך היא לא עשתה עם זה כלום. לדבריה, היא מאוד פחדה.

המתלוננת הוסיפה שהנאשם איים ואמר שהוא יכול לקחת אותה לתוך האוטו ולהניח אותה בבגאז' ושאף אחד לא יידע.

לדבריה, היא אמרה לו שהיא לא תשתוק על זה ושהיא לא מתכוונת לעבור על האלימות בתוך הבית, אם לא למענה

אז למען הילדים שחשופים לאליומות ביניהם.

לדבריה, הנאשם נהג להשפיל אותה מול ילדיהם ולקרוא לה בשמות, בתה היתה עדה לאליומות והיא גם שיתפה אותה ביחסים אלו. לדבריה, בתה סיפרה זאת ליועצת, ואמרה ליועצת שהיא מפחדת על אמה ושהיא חושבת שהנאשם יוכל לעשות לאמה משהו.

עוד הוסיפה המתלוננת שהנאשם אמר לה שהוא אדם אלים ושהיא לא מכירה אותו.

למעשה, לא העידה המתלוננת בחקירתה הראשית על כך שהנאשם חסם לה את הפה והאף באמצעות ידו, שתפס אותה בצווארה תוך שהוא מאיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה או בחירותה באמרו לה "למה את מתעסקת איתי אני יכול להרוג אותך בשניה ואף אחד לא מציל אותך", לא שהניף צלחת ואיים פעם נוספת בפגיעה בגופה באמרו לה "אני אשבור אותה על הפנים שלך. אין לך הרבה ברירות אף אחד לא יעזור לך" ולא שסטר לה פעם נוספת.

ב"כ המאשימה שאלה את המתלוננת אם באירוע מסוף ספטמבר היה עוד משהו חוץ משתי הסטירות שהעידה עליהן. לאחר שב"כ הנאשם התנגד לשאלה המכוונת והמדריכה, שאלה ב"כ המאשימה את המתלוננת אם ברצונה להוסיף עוד משהו, על כך השיבה המתלוננת **"אני אומרת שזו היתה אלימות שהיתה. בגלל האלימות שלו הגעתי למקלט עם הילדים"** (עמ' 8, ש' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

המתלוננת העידה, בעצם, כי הנאשם סטר לה פעמיים, זרק כוס יין לעבר הקיר ואיים שאם תגיד מילה ינפצה על פניה. כמו כן, העידה המתלוננת על כך כי הנאשם איים שיכניסה לבגאז' ושאלף אחד לא ידע על כך, ושהוסיף ואיים שהוא אדם אלים ושהיא לא מכירה אותו.

באשר לדברי המתלוננת בחקירתה הראשית אודות השלכת הכוס על החלון ואיומו של הנאשם שאם תדבר ינפצה על פניה, כאמור, סיטואציה זו לא באה לידי ביטוי בכתב האישום בהקשר לאירוע מיום 20.9.19. אולם, הנאשם אישר שביום של הפנצ'ר זרק כוס על החלון, וכי נחתך ברגלו מזכוכית שהיתה על הרצפה ליד החלון.

אביא את דבריו מתוך הפרוטוקולים:

"ש. אתה מספר שביום עם הפנצ'ר זרקת צלחת על החלון.

ת. לא.

ש. למה זרקת כוס ? זרקת כוס להפחיד אותה.

ת. מה פתאום, היא אמרה שהיא לא רוצה ואז זרקתי. את יכולה לשאול את הילדים מה אבא עשה. הילדים עזרו לי לקחת את הדברים.

ש. מה אכפת לך מהכוס השבורה.

ת. היא אמרה שהיא לא רוצה כלום ממני.

ש. אז סתם שברת את הכוס על החלון?

ת. זו זכותי, זה הכוס שלי.

ש. זה נכון שזה היה בגלל ויכוח?

ת. אם הרמתי ידיים, למה אין לה סימן?"

(עמ' 28, ש' 17-27 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20)

וכן:

"ש. היא אומרת שבאותו יום עם התאונה היא התיישבה על הכיסא ונתת לה סטירה ועוד סטירה וזרקת עליה כוס ואיימת עליה שתנפץ על הפנים שלה .

ת. אם הכל נפל עליה מה היא ברזל? היא לא תקבל שריטה.

ש. זרקת את הכוס ?

ת. לא זרקתי את הכוס, זרקתי על החלון.

ש. סתם זרקת את הכוס, בלי קשר לכלום ?

ת. זה הדברים שלי, מה שאני לא רוצה זרקתי."

(עמ' 30, ש' 14-20 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

וכן:

"ש. זה נכון שנפצעת מהזכוכית ברגל ?

ת. כן , נפצעתי מהזכוכית. זה דברים שלי, רציתי להרים, זה היה למטה והיא שמה את כל הדברים שלי בצד. הזכוכית היתה ליד החלון והיא חתכה אותי ברגל.

ש. אבל לא סיפרת את זה בשום מקום, זה היא סי פרה ?

ת. מה אני אספר ? זה סתם.

ש. כל מה שהיא אמרה לגבי הסטירות זה סתם, אבל בקטע הזה היא דייקה.

ת. אמרתי בחקירה שזרקתי את הכוס.

ש. סתם היא פחדה ?

ת. אני לא יודע, אתם חוקרים אותה, אתם מבלבלים אותה. אתם מבלבלים לה את המוח.

הייתי בבימ"ש, בימ"ש שחרר אותי, אתם עשיתם ערעור ועוד פעם עצרו אותי."

משכך, יש לקבל את דברי המתלוננת אודות ההיזק לרכוש, שכן הנאשם בעצמו מודה בהיזק ואף בפציעתו, דבר שמחזק את אמינות דבריה של המתלוננת בנוגע לאירוע זה.

יצוין כי המתלוננת הוסיפה על האמור בכתב האישום בכך שטענה כי כשהנאשם זז היא הלכה לכיוון החלון וצעקה "למה אתה מרביץ לי" בכדי שהשכנים ישמעו דרך החלון שפתחה. לדבריה, הנאשם בא מאחוריה, תפס אותה, שאל בזעם מדוע עשתה זאת ונשך אותה. לדבריה, היא אמרה לנאשם שהיא רוצה לקפוץ דרך החלון, הוא תפס אותה, היא ישבה על הספה והוא עדיין התייחס אליה כאל אויבת שלו ועשה הצגות מחתרן שקיבל מזכוכית שהיתה שם מהכוס ששבר.

בכתב האישום לא צוין דבר על ניסיונה של המתלוננת להזעיק עזרה דרך חלון שפתחה ולא יוחסה לנאשם תקיפה של המתלוננת בדרך של נשיכתה.

המתלוננת הוסיפה "זה היה נורא מפחיד, נורא פחדתי". בד בבד, מסרה שאמרה לנאשם שלא תשתוק על זה ושהיא לא מתכוונת לעבור על האלימות בתוך הבית, טענה שאינה מתיישבת עם הפחד שבו לטענתה היתה שרויה ומחזקת את דברי בת דודתה (ע"ת/3) לפיהם נהגה המתלוננת לענות לנאשם בחריפות ובתקיפות (עמ' 22, ש' 2-25 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

בהמשך, שאלה ב"כ המאשימה את המתלוננת אם יש משהו שלא סיפרה ושבוצנה לספר, על כך השיבה לאחר התמהמהות שהנאשם אדם אלים פיזית ומילולית וכשנשאלה למה כוונתה ב"אלימות פיזית" השיבה **"בדברים שהוא נתן לי סטירה והוא בעט בי והוא חשב שזה בסדר שהוא נתן לי סטירה"** (עמ' 9, ש' 10 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). המתלוננת הוסיפה כאן על האמור בכתב האישום כי הנאשם גם בעט בה.

ניכר כי עדותה של המתלוננת מתפתחת תוך כדי מסירתה וכי המתלוננת הרחיבה את היריעה מעבר לאמור בכתב האישום. דבריה של המתלוננת בבית המשפט אודות נשיכתו ובעיטתו של הנאשם הם בבחינת עדות כבושה שכן הועלו על ידה במסגרת חקירתה הראשית בבית המשפט ואין להם זכר בכתב האישום או בראיות שהוגשו לתיק.

בע"פ 2132/04 קייס נ' **מדינת ישראל** (28.5.07) התייחס בית המשפט לזהירות המתבקשת בהערכת גרסה כבושה ולמשקלה של גרסה כזו:

"בהערכת גרסה כבושה, מתחייבת זהירות מיוחדת, ומשקלה של גרסה כזו הינו מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר לכבישה. כלל זה חל לא רק על הערכת עדות הניתנת בבית המשפט, אלא גם על גרסה כבושה שנולדה באיחור בעת חקירת משטרה (ע"פ 4364/02 מלמד נ' מדינת ישראל, פד"י נז(1) 634, 639-40). העלאת גרסה כבושה בשלב מאוחר של החקירה עשויה להצביע על חוסר אמינותה, ולחזק בכך את ראיות התביעה (ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פד"י נח(2) 419, 428-9)..."

גם בע"פ 1645/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.09) התייחס בית המשפט העליון לערכה ומשקלה של העדות הכבושה:

"הכלל החל לעניינה של עדות כבושה הינו כי ערכה ומשקלה הראייתי של זו מועטים בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמינותה. זאת, כל עוד אין בפי העד הסבר

משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש עדותו (ראו: ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.5.06); ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, 687 - 688 (2000); ע"פ 3625/91 אור נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 9.6.93) פסקה 19 לפסק דינו של השופט לוין; ע"פ 154/85 אברושמי נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 387, 399 (1987)). משך הזמן שלאחריו תיחשב עדות לכבושה אינו נקבע בהתאם לאמת מידה ברורה ונוקשה, אלא הוא נקבע בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו (ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 29.11.07); ע"פ 1543/06 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 11.6.07); ע"פ 10189/02 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.9.05) בפסקה 13; ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 363 (1993) (להלן: פרשת בארי)). מקרים אלה כולם עוסקים בעבירות מין, אך הבסיס הרעיוני נכון גם למקרים בהם מדובר בעבירות אחרות). מרכז הכובד אינו מושם על משך השתיקה אלא על הסיבה בגינה בחר העד לצפון המידע שברשותו, כמו-גם על שינוי הנסיבות אשר הניעו לחשוף את המידע"

משמדובר בעדות כבושה בנוגע לנשיכה ולבעיטה, הרי שערכה ומשקלה של העדות בנוגע למעשים אלו מועטים בהיעדר הסברים מניחים את הדעת בנוגע לכבישתם.

לדברי המתלוננת, היא היתה בטרומה ובסוף השבוע שלאחר מכן נסעה לבאר שבע וביקשה מהילדים שלא יענו לטלפונים של הנאשם וכך גם היא נהגה. לדבריה, יום לפני ראש השנה היא שבה לביתה וביום השני של ראש השנה הנאשם הגיע לביתה עם ויסקי בידו כשהוא נסער ואמר שבא לריב ודפק על קירות. לדבריה, הנאשם אמר לה לבוא לחלון אך היא אמרה לו שלא יבוא יותר כי היא מפחדת להיות איתו באותה הדירה.

לתיק בית המשפט הוגש **בהסכמה** מסמך שנערך על ידי יועצת בית הספר של בתה הקטינה של המתלוננת (ת/1), לפיו שיתפה הקטינה את מורתה ואת יועצת בית הספר כי נסעה לדודיה בבאר שבע, אמה לא רצתה שאביה יידע היכן הם, אך "...כשחזרו הביתה האבא רב עם האמא ואיים שיהרוג אותה. טענה שהביא בקבוק של רעל, כמו כן אומר לאמא שידרוס אותה. הילדה הייתה מבוהלת סיפרה שישנה עם האמא כי חששה שאבא ירביץ לה... אמרה שהיא פוחדת ששוב אבא יגיע היום מהעבודה ויכה את האמא". וכן: "היא בכתה ואמרה שמאוד דואגת וחושבת שהאבא ירצח את האם. בנוסף, סיפרה שהאבא הגיע הביתה אתמול בלילה. אמרה שהאם מנסה להשיג את העו"ס על מנת לדווח לה, אך אין מענה".

דברים אלו מלמדים על הבהלה והמצוקה שבהן היתה שרויה בתם הקטינה של הנאשם והמתלוננת, ומחזקים את גרסתה של המתלוננת אודות האיומים והאלימות שחוותה ושבתה היתה עדה להם.

עדוטה של המתלוננת בחקירתה הראשית לא כוללת את כל המעשים שתוארו בכתב האישום. יתרה מכך, המתלוננת כבשה בלבה מעשים שלטענתה ביצע לכאורה הנאשם בנוסף לאלו שצוינו בכתב האישום. אף על פי כן, לאחר שהזהרתי את עצמי בשל העובדה שמדובר בתיק זה בגרסה מול גרסה, הגעתי לכלל מסקנה כי המתלוננת לא ניסתה להעצים את מעשיו של הנאשם ולא חיפשה לפגוע בו.

הדבר מתחזק לאור העובדה שהמתלוננת הגישה בעבר תלונה נגד הנאשם וידעה כיצד עליה לנקוט. המתלוננת לא

מיהרה לפעול כך, שיתפה את בת דודתה וניסתה לאתר את העובדת הסוציאלית, כפי שעולה מדברי בתה בת/1 ליועצת בית הספר. המתלוננת גם לא מיהרה לשתף פעולה, כפי שעולה מהחומר שהוגש לתיק (ת/2 ו- ת/8). גם הגב' שירן שמחה- סייג חכם- עו"ס משפחה (ע"ת/2) העידה בחקירתה הראשית כי זימנה את המתלוננת בעקבות הדיווח מבית הספר וכי המתלוננת נשאלה שאלות פתוחות מבלי שייחשף בפניה דיווחם של הילדים והמתלוננת לא השיבה. לפי דברי העובדת הסוציאלית (ע"ת/2) רק לאחר שעומתה המתלוננת עם הדיווח היא אישרה את האמור בדיווח ואז הוצע לה לצאת למקלט והיא הסכימה (עמ' 16, ש' 6-12 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). העובדת הסוציאלית (ע"ת/2) הוסיפה בחקירתה הנגדית כי זימנה את המתלוננת בעקבות דיווחים נוספים שקיבלה, אך המתלוננת הכחישה וסירבה לגשת למרכז למניעת אלימות (עמ' 17, ש' 20-31 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

חיזוק נוסף לכך ניתן למצוא בדבריה של המתלוננת בנוגע לסיטואציה עם החלון.

בת/5- מזכרו של השופט יוסף צפרוט מיום 10.10.19 אשר הוגש בהסכמה נכתבו הדברים הבאים: **"שוחחתי היום שוב עם המתלוננת סמוך לשעה 16:55 ... שאלתי את המתלוננת אם היה אירוע שבו תפס אותה ואיים שיזרוק אותה מהחלון מסרה כי רק אמר לה שהוא יזרוק אותה מהחלון אך לא תפס אותה, שאלתי מתי היה האיום והשיבה בתאריך 20/09/19 ...".** וגם בת/8- מזכרה של החוקרת אירינה רומניוק מיום 16.10.19 אשר הוגש בהסכמה נכתבו הדברים הבאים: **"בשעה 11:45 שוחחתי עם המתלוננת לבקשת תביעות על מנת לבצע מספר הבהרות בנושא התיק. 1. מעדות ל' קרובת המשפחה שלה עולה כי המתלוננת סיפרה לה כי בן הזוג איים לזרוק אותה מהחלון ובעדות מסרה כי רצתה לקפוץ לבד. הסבירה כי איים עליה לזרוק אותה מהחלון במילים של "את יודעת אני יכול לזרוק אותך מהחלון" ואז מסרה שהיא התקרבה לחלון כאילו לקפוץ והוא עצר אותה בכך שתפס אותה מהיד."**

בחקירתה הנגדית, הובהר למתלוננת שהנאשם נחקר על כך שניסה לזרוק אותה מהחלון, על כך השיבה שתמיד פחדה מהנאשם ושלא זכור לה אם סיפרה למישהו שהנאשם ניסה לזרוק אותה מהחלון. לשאלה אם הנאשם ניסה לזרוק אותה מהחלון, השיבה המתלוננת **"פיזית לא היה. עמדנו ליד החלון בראש השנה. הוא אמר לי לבוא לראות משהו וזה היה נראה לי מוזר בגלל ההתנהגות שלו. פחדתי ממנו ולא הבנתי למה הוא אמר את זה. הוא היה עם הפלא', נעצר ולרגע זה היה נראה שהוא חושב. אני כל הזמן פחדתי ממנו."** (עמ' 12, שורות 16-18 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). כלומר, המתלוננת לא העידה על כך שהנאשם איים שישליך אותה מהחלון, וכשנשאלה בחקירתה הנגדית על כך השיבה שלא זכור לה שאמרה למישהו שהנאשם ניסה לזרוק אותה מהחלון והבהירה שהנאשם אמר לה לבוא לראות משהו אך היא חששה ממנו וזה נראה לה מוזר.

כשנשאלה במפורש, בחקירתה הנגדית, אם אמרה לל' שהנאשם ניסה לזרוק אותה מהחלון, השיבה המתלוננת שיכול להיות שאמרה לה. לשאלה מדוע עשתה זאת אם הנאשם לא ניסה, השיבה המתלוננת **"אני כל הזמן פחדתי ממנו, הוא כל הזמן נהג באלימות"** (עמ' 12, ש' 28 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). כשנאמר למתלוננת של סיפרה שהנאשם הרים אותה ליד החלון ואיים לזרוק אותה מהחלון, השיבה המתלוננת **"הוא הרים אותי? אמרתי לה שהוא אולי ניסה או חשב לזרוק אותי מהחלון"** (עמ' 12, ש' 30 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20). לשאלה אם יכול להיות שאמרה לל' שהנאשם ניסה לזרוק אותה מהחלון, השיבה **"בטוח אמרתי לה, אם היא אמרה, כנראה אמרתי לה"** (עמ' 13, ש' 3 לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

יתרה מכך, כשהופנתה להודעתה ונאמר לה שאמרה שהיא נעמדה על הספה עם החלון פתוח ושהנאשם הוריד אותה, השיבה המתלוננת **"החלון לא היה פתוח, הוא מנע ממני לפתוח את החלון"** (עמ' 14, שורה 3

לפרוטוקול הדיון מיום 19.2.20).

אמירות אלו של המתלוננת מיטיבות עם הנאשם ומחזקות את המסקנה כי המתלוננת לא חפצה בהעצמת/ החרפת תיאור מעשיו.

חיזוק נוסף ניתן למצוא בכך שהמתלוננת לא סיפרה לשוטרים שהגיעו לביתה בלילה על בקבוק הרעל. כשנשאלה על כך על ידי החוקרת אירינה רומניוק בשיחה מיום 16.10.19, טענה כי שכחה לספר זאת לשוטרים, הניחה שהנאשם הביא את הבקבוק והודתה שעד היום אינה יודעת מה היתה תכולתו ושלא שאלה את הנאשם על כך.

אביא להלן את הדברים שנכתבו במזכרה של החוקרת אירינה רומניוק מיום 16.10.19 (ת/8):

"לגבי עניין של בקבוק רעל מסרה כי מצאה בקבוק קטן במטבח עם נוזל ג'לי בפנים לא ידעה מה זה הריחה היה לזה ריח מסריח עשה לה סחרחורות ולא הכירה את הבקבוק המוזר הזה הניחה כי בן הזוג הביא את זה הביתה כי רק היא או הוא מביאים דברים לבית, סיפרה לבת שלה אמרה לה שנראה לה שאבא שלה רוצה להרעיל אותה, הילדה ממש נבהלה מזה וסיפרה את זה כנראה בבית ספר, מסרה שזרקה את הבקבוק עם הג'לי לא יודעת מה זה היה עד היום מסרה שגם לא שאלה אותו לגבי הבקבוק ותכולתו. שאלתי למה לא סיפרה את זה אמרה ששכחה מזה כי באו אליה שוטרים בלילה מאוחר העירו אותה מתוך שינה ולכן לא דיברה על הכל. שאלתי למה שיתפה את הילדה אמרה שלא יודעת למה זאת הייתה טעות לספר לילדה לטענתה."

לא ברור כיצד שכחה המתלוננת לספר לשוטרים מעשה כל כך חמור שאותו מצאה לנכון לשתף עם בתה הקטינה מבלי לחשוב על ההשלכות של שיתוף זה. אולם, נראה כי היתה הגונה מספיק כדי להגיד שאינה יודעת איזה חומר היה בבקבוק ושלא שאלה את הנאשם על כך.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי גרסתה של המתלוננת אמינה וכי יש לאמצה בנוגע לתקיפה סתם, אם כי סבורני כי התקיפה סתם באה לידי ביטוי בשתי סטירות בלבד, כפי שהעידה המתלוננת ולא במעשים הנוספים שיוחסו לנאשם בכתב האישום אשר עליהם לא העידה המתלוננת ובטח שלא בבעיטה ובנשיכה שכבשה המתלוננת בליבה. כן מצאתי לנכון לאמץ את גרסתה של המתלוננת בנוגע לאיום שהפנה כלפיה הנאשם- שיכניסה לבגאז' ושהוא אכזר והיא אינה מכירה אותו.

8. סיכום:

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שהזהרתי את עצמי שמדובר בגרסה מול גרסה, מצאתי כי יש ליתן אמון מלא בגרסתה של המתלוננת אודות האירועים. על כן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד שבה הודה ובעבירות התקיפה סתם- בת זוג, אם כי התקיפה באה לידי ביטוי בשתי סטירות בלבד, ובעבירת האיומים.

ניתנה היום, ו' ניסן תש"פ, 31 מרץ 2020.

